

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/17/2012
Identifikačné číslo spisu:	7011200830
Dátum vydania rozhodnutia:	12.12.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:7011200830.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu : DUNATER, a.s., so sídlom Pri Prachárni 4, Košice, IČO : 35 826 860, právne zastúpený JUDr. Marekom Hroudou, advokátom, so sídlom Advokátskej kancelárie Krmanova 16, Košice, proti žalovanému : Mesto Košice, so sídlom Trieda SNP 48/A, Košice, o preskúmanie zákonnosti oznámenia žalovaného č. B/2011/190001/00212720/1 z 8. augusta 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7S/100/2011-35 zo dňa 1. februára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7S/100/2011-35 z 1. februára 2012 z m e ň u j e tak, že oznámenie žalovaného č. B/2011/190001/00212720/1 z 8. augusta 2011 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 132 eur do rúk jeho právneho zástupcu JUDr. Mareka Hroudu v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach (ďalej len ako krajský súd alebo súd prvého stupňa) napadnutým rozsudkom zamietol v súlade s ustanovením § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „O.s.p.“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti v záhlaví uvedeného oznámenia, ktorým žalovaný správny orgán podľa § 47 ods. 5 písm. c/ zákona SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov účinného do 31.12.2011 (ďalej len ako „zákon č. 511/1992 Zb. alebo zákon o správe daní a poplatkov“) zamietol odvolanie žalobcu proti platobnému výmeru na daň z nehnuteľnosti na rok 2006 číslo B/2010/182455/00252236/1 z 22. decembra 2010 (ďalej aj len platobný výmer) dôvodiac, že odvolanie bolo podané osobou na to nepríslušnou. O trovách konania rozhodol v súlade s § 250k ods. 1 O.s.p. a žalobcovi pre jeho neúspech v konaní náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na to, že pán Q. N. bol na základe plnomocenstva z 5. februára 2009 oprávnený na zastupovanie a konanie v mene žalobcu vo všetkých

právnych úkonoch voči akýmkoľvek tretím osobám, na podpisovanie akejkoľvek zmluvy v mene žalobcu a zastupovanie žalobcu vo všetkých konaniach pred akýmkoľvek súdmi, štátnymi alebo správnymi orgánmi, pričom v plnomocenstve boli výslovne pomenované právne úkony, ktoré toto plnomocenstvo nezahŕňa. Poukázal ďalej na skutočnosť, že podľa plnomocenstva z 28. septembra 2010 spoločnosť DUNATER, a.s. zastúpená L.. Q. N. splnomocnila I.. F. B. na zastupovanie spoločnosti vo veciach dane z nehnuteľností za spoločnosť za obdobie rokov 2005 až 2009, a to vrátane kontroly a riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov.

Odvolávajúc sa na ustanovenie § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. upozornil na to, že z obsahu plnomocenstva z 5. februára 2009 nesporne vyplýva, že p. Q. N. nebol splnomocnený na udelenie plnomocenstva inej osobe, ktorá by zaňho konala.

Pokiaľ išlo o námietku žalobcu, že bolo povinnosťou žalovaného v súvislosti s predložením odvolania I.. F. B. nedostatky plnomocenstva z 28. septembra 2010 odstrániť postupom podľa § 20 ods. 9 zákona č. 511/1992 Zb., poukázal na konštantnú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky citáciou odôvodnenia rozsudku sp. zn. 2Sžf/13/2010 z 30. marca 2011.

Ďalej poukázal na to, že okrem právnej nemožnosti odstránenia väd plnomocenstva z 28. septembra 2010, ide aj o faktickú nemožnosť odstránenia už uvedenej vady plnomocenstva dôvodiac tým, že odstrániť vadu predmetného plnomocenstva by bolo prakticky možné iba tak, že by sa spätne rozšíril rozsah plnomocenstva z 5. februára 2009 aj na oprávnenie splnomocneného zástupcu Q. N. udeliť plnomocenstvo na zastupovanie žalobcu inej osobe dodajúc, že nedostatok plnomocenstva z 28. septembra 2010 nebolo možné dodatočne odstrániť ani formou ratihabície, t.j. dodatočným schválením právnych úkonov vykonaných I.. F. B. tak, ako to žalobca realizoval vyhlásením z 1. augusta 2011, podľa ktorého schválil všetky právne úkony vykonané splnomocnencom a takisto daňovým poradcom I.. F. B. vo vzťahu ku všetkým daňovým orgánom, vrátane daňových orgánov príslušných na spracovanie alebo vyberanie dane z nehnuteľností, ktoré splnomocnenec v mene spoločnosti vykonal, a to až do dátumu vydania daného vyhlásenia. V tejto súvislosti argumentoval tým, že inštitút dodatočného schválenia právneho úkonu (ratihabícia) v zmysle § 33 ods. 1 Občianskeho zákonníka je použiteľný iba v súkromnoprávných vzťahoch upravených normami súkromného práva a týka sa plnomocenstva na hmotnoprávne úkony, pričom ustanovenie § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. upravuje procesné zastupovanie v právnych vzťahoch upravených normami verejného práva.

Uviedol, že z rovnakých dôvodov nebolo možné akceptovať ani žalobnú námietku spočívajúcu v tom, že L.. Q. N. na základe zákonného zmocnenia v zmysle § 15 Obchodného zákonníka bol oprávnený konať za žalobcu a z tohto zákonného zmocnenia vyplývalo preňho oprávnenie udeliť plnomocenstvo I.. F. B. dôvodiac, že ustanovenie § 15 Obchodného zákonníka upravuje špeciálny druh zákonného splnomocnenia, pričom ho má každý, kto bol pri prevádzkovaní podniku poverený určitou činnosťou (napr. obchodný referent) a rovnako aj tu ide o úpravu splnomocnenia vyplývajúceho zo zákona na hmotnoprávne úkony a teda ide o zákonnú úpravu normy patriacej do súkromného práva.

Z vyššie uvedených dôvodov považoval rozhodnutie žalovaného (oznámenie z 8. augusta 2011) za zákonné a preto postupom podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobcu zamietol.

Rozhodnutie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil v zmysle § 250k ods. 1 tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel alternatívne sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V dôvodoch odvolania tvrdil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.] dodajúc, že napadnutý rozsudok je z hľadiska obsahu jeho odôvodnenia absolútne nepreskúmateľný, čím sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom [§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.]. Súčasne si uplatnil trovy konania bez jej bližšej špecifikácie.

Namietal, že súd prvého stupňa

a) nesprávne právne posúdil otázku zastupovania daňového subjektu v daňovom konaní a udelenia plnej moci daňovému subjektu;

b) nesprávne posúdil otázku odstrániteľnosti nedostatkov plnej moci na zastupovanie v daňovom konaní, o.i. tým, že sa vo svojom právnom posúdení odvolával na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky, ktorých základom je skutkový stav, ktorý nie je porovnateľný so skutkovým stavom v prejednávanej veci;

c) nesprávne a nedostatočne posúdil východiskovú úpravu plnej moci obsiahnutú v Občianskom zákonníku;

d) nesprávne posúdil otázku aplikácie ustanovenia § 15 Obchodného zákonníka.

Dôvodil, že rešpektuje rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako len „najvyšší súd“), o ktoré súd prvého stupňa oprel svoje rozhodnutie. Poukázal však na to, že v prejednanom prípade sa jedná o iný skutkový stav, naviac uviedol, že najvyšší súd vydal aj ďalšie rozhodnutia zaoberajúce sa otázkou odstrániteľnosti nedostatkov plnomocenstva v daňovom konaní, v ktorých sa priklonil na stranu subjektov, ktoré boli v obdobnom postavení (viď odôvodnenie rozsudku NS SR, sp. zn. 5Sžf/1/2011 z 25. augusta 2011).

K nesprávnemu posúdeniu odstrániteľnosti nedostatkov plnej moci a východiskovej úpravy obsiahnutej v Občianskom zákonníku upozornil na to, že rozhodnutia najvyššieho súdu, na ktoré sa súd prvého stupňa odvoláva, sa týkali vecí, v ktorých vymedzený rozsah plnomocenstva neumožňoval zástupcovi urobiť v mene zastúpeného procesný úkon, o ktorý išlo, avšak v prejednanom prípade bol však rozsah oboch plnomocenstiev jasný, a to aj podľa zistení súdu prvého stupňa (strana 3, posledný odsek a strana 4, prvý odsek rozsudku). Ďalej poukázal na to, že jediným nedostatkom plnomocenstva, ktoré daňový subjekt udelil L.. Q. N., z pohľadu daňovoprávneho procesného predpisu je, že v ňom výslovne nie je vyjadrená jeho „prenosnosť“, teda že L.. Q. N. je oprávnený zvoliť si ďalšieho zástupcu a teda zatiaľ čo je toto plnomocenstvo „prenosné“ z pohľadu občianskoprávných predpisov (keďže ustanovenie § 24 Občianskeho zákonníka nevyžaduje, aby prenosnosť vyplývala z obsahu plnomocenstva; stačí, že vyplýva z vnútornej dohody medzi zástupcom a zastúpeným), nevyhovuje prísnejším požiadavkám ustanovených v § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. Majúc za to, že je tento nedostatok plnomocenstva v každom prípade odstrániteľný a daňový orgán bol povinný ho vyzvať na jeho odstránenie poukázal na to, že argument, podľa ktorého ustanovenie § 46 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. takýto postup neumožňuje, neobstojí, nakoľko úprava obsiahnutá v § 46 tohto zákona je len dopĺňujúcou špeciálnou úpravou k jeho všeobecným ustanoveniam, predovšetkým k § 20 ods. 9 a 10 zákona č. 511/1992 Zb.

Dôvodil, že skutočná vôľa daňového subjektu bola napokon zrejmá aj z jeho vlastných úkonov voči daňovému orgánu, keď dňa 1. augusta 2011, teda ešte pred zamietnutím odvolania, osobne schválil všetky právne úkony urobené splnomocnencom L.. Q. N., ako aj daňovým poradcom, a preto ak daňový orgán za tejto situácie rozhodol o zamietnutí odvolania, porušil tým základné zásady daňového konania vyjadrené v § 2 zákona č. 511/1992 Zb. podporiac svoj názor aj konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu obsiahnutou napr. v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/249/2004, z ktorého vyplýva, že : „Nedostatok procesného plnomocenstva je nedostatkom podmienky konania, ktorý možno odstrániť..., pričom opatrením súdu na odstránenie nedostatku preukázania zastúpenia je spravidla výzva tomu, kto vystupuje ako splnomocnenec, prípadne účastníkovi, aby v určenej lehote predložil plnomocenstvo, alebo aby k udeleniu plnomocenstva došlo ústne do zápisnice. To platí ako v prípade, kedy plnomocenstvo nebolo v konaní predložené vôbec, tak aj v prípade, že bolo predložené s takými nedostatkami, pre ktoré ho nebolo možné považovať za platné.“ Za zaujímavé tiež označil ďalšiu časť odôvodnenia citovaného rozsudku, podľa ktorej : „...Pre úplnosť treba uviesť, že v prípade, ak odvolanie podáva advokát v mene účastníka konania ako jeho zástupca bez toho, aby bolo preukázané jeho oprávnenie k zastupovaniu účastníka spôsobom uvedeným v § 28 ods. 1 O.s.p. (ako tomu bolo v posudzovanej veci), nejde o odvolanie podané neoprávnenou osobou [§ 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.]. V takomto prípade totiž osoba, v odvolaní vystupujúca ako zástupca účastníka, neuplatňuje v konaní procesné práva vo vlastnom mene, ale procesnoprávny úkon robí za zastúpeného. Nedostatok preukázania plnomocenstva potom treba považovať za nedostatok podmienky konania, ktorý možno odstrániť...“.

Vychádzajúc z citovanej úvahy poukázal tiež na to, že pri jej analogickom uplatnení na daňové konanie možno dôjsť k záveru, že pokiaľ je podanie - v tomto prípade odvolanie - podané daňovým poradcom v mene účastníka konania - daňového subjektu - nejde o odvolanie podané nepríslušnou osobou, avšak súd prvého stupňa svojim rozsudkom odobril postup správneho orgánu, ktorý len na základe, podľa jeho názoru, odstrániteľného nedostatku plnomocenstva, zamietol podané odvolanie, čím porušil § 47 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb., ktorý mu takýto postup neumožňuje.

Namietal, že daňové konanie je správnym konaním ako ktorékoľvek iné správne konanie a preto nie je možné hovoriť o nejakom prísnejšom, resp. menej prísnom charaktere. Tvrdil, že uvedený názor je navyše v úplnom protiklade s obsahom metodického pokynu Daňového riaditeľstva SR (súdu prvého stupňa bol predložený ako príloha žaloby), v ktorom sa okrem iného uvádza, že ak je podanie urobené osobou, ktorá sa označila ako zástupca daňového subjektu bez preukázania jej oprávnenia k zastupovaniu, je potrebné ho považovať za taký nedostatok konania, ktorý je možné odstrániť.

Poukázal tiež na skutočnosť, že pokiaľ ide o otázku udeľovania plnej moci, bez ohľadu na skutočnosť, či sa jedná o udeľovanie plnej moci na hmotnoprávne alebo procesnoprávne úkony, východiskových právnym predpisom je Občiansky zákonník a preto v konečnom dôsledku pri riešení akéhokoľvek problému, bez ohľadu na to, či sa jedná o oblasť hmotného alebo procesného práva, dochádza ku aplikácii Občianskeho zákonníka. Ďalej uviedol, že si je samozrejme vedomý, že existuje aj špecifická doplnujúca právna úprava (teda aj procesného charakteru), ktorá však svojím obsahom iba dopĺňa už existujúcu úpravu obsiahnutú v Občianskom zákonníku a pri aplikácii zásady *lex generalis/lex specialis* uplatňujúcej sa aj v tomto prípade, sa na otázky, ktoré nie sú výslovne upravené v zákone č. 511/1992 Zb. bude vzťahovať úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku, podporiac svoj názor aj rozsiahlou citáciou odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. augusta 2011, sp. zn. 5Sžf/1/2011 (v citovanej veci bola nedostatkom plnej moci absencia osvedčenia pravosti podpisu).

Nesúhlasil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že by prípadné prekročenie plnej moci L. Q. N. nemohlo byť zhojené dodatočným schválením argumentujúc tým, že právna úprava nerozlišuje, či sa jedná o udelenie procesnej alebo hmotnoprávnej plnej moci a taktiež nerozlišuje, ak dôjde k prekročeniu oprávnenia vyplývajúceho z obsahu plnej moci a jeho dodatočného schválenia.

Taktiež poukázal na to, že súd prvého stupňa sa vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, že žalovaný s daňovým poradcom ako zástupcom žalobcu niekoľko mesiacov konal, komunikoval a akceptoval všetky právne úkony ním realizované.

Označiac záver súdu prvého stupňa o nemožnosti aplikácie ustanovenia § 15 Obchodného zákonníka za neodôvodnený a právne nepodložený poukázal na obsah Obchodného zákonníka, z ktorého podľa jeho názoru nevyplýva, že by citované ustanovenie pojednávalo výlučne o splnomocnení na hmotnoprávne úkony, a teda že by boli výslovne vylúčené splnomocnenia na procesnoprávne úkony dodajúc, že uvedený záver, by ani nedával zmysel, pretože by sa tým činnosť takto zákonom zmocnenej osoby zbytočne obmedzovala a splnomocnenie by neplnilo stanovený účel. Rovnako nesúhlasil s argumentom súdu prvého stupňa, že Obchodný zákonník je zákonná norma patriaca do súkromného práva a preto ju nemožno aplikovať v danom prípade dôvodiac, že Obchodný zákonník je právny predpis upravujúci postavenie a činnosť podnikateľov (fyzických a právnických osôb), ktoré sú súčasne daňovými subjektmi a v tejto súvislosti zároveň poukázal na to, že úprava plnej moci, jej obsahu, udeľovania a následkov prekročenia je vždy predmetom úpravy súkromného a nie verejného práva, avšak verejné právo z tejto úpravy vychádza a musí ju akceptovať, pokiaľ norma verejného práva neobsahuje špecifickú - odlišnú úpravu, čo v tomto prípade neplatí.

Záverom namietal odvolávajúc sa na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. 115/03, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nepreskúmateľné, nakoľko sa súd prvého stupňa nevysporiadal so skutočnosťami, ktoré tvrdil v žalobe s tým, že súd prvého stupňa iba uviedol, že „tak nie je možné postupovať“, avšak z odôvodnenia nevyplýva, z akého dôvodu je jeho názor nesprávny a jeho právna argumentácia v rozpore s platnou právnou úpravou.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu, zotrvajúc na svojom vyjadrení z 26. októbra 2011, navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť.

Uviedol, že už vo svojom vyjadrení zdôraznil skutočnosť, že daňové konanie má isté špecifiká, ktoré sú typické len pre daňové konanie a v zmysle toho správu daní a konkrétne zastupovanie v daňovom konaní upravoval do 31. decembra 2011 špeciálny právny predpis t.j. zákon č. 511/1992 Zb. v ustanovení § 9 ods. 3 až 6, v zmysle ktorého zástupca koná osobne, ak z obsahu plnomocenstva nevyplýva, že za zástupcu môže konať aj iná osoba; na takéto konanie udelí zástupca inej osobe plnomocenstvo s úradne osvedčeným podpisom a konanie inej osoby v rozsahu udeleného plnomocenstva sa považuje za konanie zástupcu. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžf/10/2007 z 19. apríla 2007, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že plnomocenstvo udeľované na zastupovanie v daňovom konaní má v zmysle § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. prísnejší právny režim ako plnomocenstvá

udeľované v správnych konaniach upravených zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Zdôraznil, že na zastupovanie spoločnosti DUNATER, a.s. je na základe plnomocenstva z 5. februára 2009 splnomocnený Q. N., pričom z obsahu tohto plnomocenstva nevyplýva, že za zástupcu, t.j. za Q. N., môže konať aj iná osoba a preto mal za to, že zástupca spoločnosti DUNATER, a.s. nebol oprávnený udeliť plnomocenstvo na zastupovanie tejto spoločnosti inej osobe. V nadväznosti na uvedené poukázal na to, že vo veci odvolania proti platobnému výmeru č. k. B/2010/182455/00252236/1 z 22. decembra 2010 nebol oprávnený konať I.. F. B., nakoľko L.. Q. N. ako splnomocnený na zastupovanie spoločnosti DUNATER, a.s. nebol oprávnený udeliť plnomocenstvo na zastupovanie I.. F. B. daňovému poradcovi so sídlom Z., XXX XX B. na zastupovanie spoločnosti DUNATER, a.s.

Poukazom na ustanovenie § 46 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. uviedol, že odvolanie žalobcu posúdil ako odvolanie podané v súlade s týmto ustanovením a žalobcu nevyzýval na jeho doplnenie majúce za to, že výzvu v zmysle § 20 ods. 9 zákona č. 511/1992 Zb. nie je možné uplatniť v prípade odvolania dodajúc, že plnomocenstvo nie je zákonom predpísaná náležitosť odvolania a preto v takomto prípade nie je možné uplatniť ani postup stanovený v § 46 ods. 5 citovaného zákona a vyzývať odvolávajúceho na doplnenie odvolania. Rovnako mal za to, že chyby plnej moci nie je možné konvalidovať, resp. odstraňovať v rámci daňového konania, ako to vyplýva z právneho názoru odvolacieho orgánu - Daňového riaditeľstva SR obsiahnutého v liste č. k. I/223/8156-46853/2011 z 18. apríla 2011, ktorým bolo odvolanie žalobcu vrátené. Následne viazaný právnym názorom odvolacieho orgánu vydal oznámenie č. k. B/2011/190001/00212720/1 z 8. augusta 2011.

V súvislosti s „Vyhlásením spoločnosti DUNATER, a.s. z 1. augusta 2011“, ktorým boli vyhlásené a potvrdené všetky právne úkony, ktoré vykonali za túto spoločnosť, spoločnosť L. J., P., so sídlom P., XXX XX Q. pred orgánmi príslušnými na spravovanie a vyberanie dane z nehnuteľností a I.. F. B., daňový poradca so sídlom Z., XXX XX B., do dátumu vydania tohto vyhlásenia uviedol, že sa stotožňuje s právnym názorom krajského súdu vysloveným v napadnutom rozsudku, a to že v zmysle § 33 ods. 1 Občianskeho zákonníka inštitút dodatočného schválenia právneho úkonu (ratihabícia) je použiteľný iba v súkromnoprávných vzťahoch upravených normami súkromného práva a týka sa plnomocenstva na hmotnoprávne úkony, pričom ustanovenie § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. upravuje procesné zastupovanie v právnych vzťahoch, ktoré sú upravené normami verejného práva.

Nesúhlasiac s názorom žalobcu, že by v rámci daňového konania došlo k porušeniu základnej zásady daňového konania obsiahnutej v § 2 ods. 1 a 2 zákona č. 511/1992 Zb. poukázal na to, že po zistených nezrovnalostiach v zastupovaní a v snahe neuprieť žalobcovi právo na uplatnenie riadnych opravných prostriedkov opakovane doručoval platobný výmer č. k. B/2010/182455/00252236/1 z 22. decembra 2010 na rozdiel dane zistený po daňovej kontrole na dani z nehnuteľností za rok 2006 prostredníctvom pošty dňa 21. septembra 2011 splnomocnenému zástupcovi spoločnosti DUNATER, a.s. L.. Q. N., ktorý je jediným oprávneným zástupcom žalobcu na základe plnomocenstva zo dňa 5. februára 2009, pričom zásielka bola vrátená dňa 13. októbra 2011 ako zásielka neprevzatá v odbernej lehote a preto mal za to, že žalobca tak nevyužil právo odvolať sa, nakoľko neprevzal platobný výmer B/2010/182455/00252236/1 z 22. decembra 2010.

Rovnako sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu pokiaľ sa jedná o splnomocnenie podľa § 15 Obchodného zákonníka konkrétne, že ide o zákonnú úpravu normy patriacej do súkromného práva doplniac, že ustanovenie § 15 Obchodného zákonníka upravuje prokúru, zvláštny druh obchodného plnomocenstva a v tejto súvislosti poukázal na to, že udelenie prokúry je účinné dňom zápisu v Obchodnom registri, pričom L.. Q. N. nebola udelená prokúra v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka (odvolací súd na tomto mieste poznamenáva, že táto skutočnosť vyplýva z výpisu žalobcu z Obchodného registra Okresného súdu Košice I).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 3 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Predmetom súdneho prieskumu v danom konaní je oznámenie žalovaného číslo B/2011/190001/00212720/1 z 8. augusta 2011, ktorým žalovaný ako správca dane v zmysle § 47 ods. 5 písm. c/ zákona č. 511/1992 Zb. zamietol odvolanie daňového subjektu - žalobcu proti platobnému výmeru na daň z nehnuteľností na rok 2006 číslo B/2010/182455/00252236/1 zo dňa 22. decembra 2010, a to z dôvodu, že odvolanie bolo podané osobou na to nepríslušnou.

Podľa § 9 ods. 3 zákona o správe daní a poplatkov daňový subjekt, jeho zákonný zástupca alebo jeho opatrovník sa môže dať zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí a ktorý koná v rozsahu plnomocenstva udeleného písomne s úradne overeným podpisom alebo ústne do zápisnice u správcu dane. Ak nie je rozsah plnomocenstva presne vymedzený, považuje sa toto plnomocenstvo za všeobecné. V tej istej veci môže mať len jedného zástupcu. Zástupca koná osobne, ak z obsahu plnomocenstva nevyplýva, že za zástupcu môže konať aj iná osoba; na takéto konanie udelí zástupca inej osobe plnomocenstvo s úradne osvedčeným podpisom. Konanie inej osoby v rozsahu udeleného plnomocenstva sa považuje za konanie zástupcu.

Podľa § 20 ods. 9, 10 zákona o správe daní a poplatkov ak má podanie nedostatky, pre ktoré nie je spôsobilé na prerokovanie, vyzve správca dane daňový subjekt, aby ich podľa jeho pokynu a v určenej lehote odstránil. Súčasne ho poučí o následkoch spojených s ich neodstránením.

Ak bude podanie opravené v určenej lehote, hľadá sa naň tak, akoby bolo predložené bez nedostatkov v deň pôvodného podania. Ak bude opravené podanie predložené až po uplynutí určenej lehoty, považuje sa za podané dňom, kedy bolo podané po oprave. Ak sa výzve správcu dane nevyhoví, hľadá sa na toto podanie, akoby nebolo podané.

Podľa § 47 ods. 5 písm. c/, ods. 6 zákona o správe daní a poplatkov prvostupňový orgán odvolanie zamietne, ak je podané osobou na to nepríslušnou,

Zamietnutie odvolania podľa odseku 5 sa písomne oznámi tomu, kto odvolanie podal; v takom prípade sa rozhodnutie nevydáva.

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že žalovaný v danom prípade nepostupoval v intenciách citovaných právnych noriem, keď vo veci si nezadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v daňovom konaní nepostupoval v súčinnosti s daňovým subjektom a skutkové zistenia vyhodnotil formálne a preto vo veci rozhodol predčasne, z ktorých dôvodov neboli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa.

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že Mesto Košice ako správca dane vydal platobný výmer, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. a/, bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. vyrubil daňovému subjektu DUNATER, a.s., Pri Prachárni 4, 040 01 Košice, IČO: 35 826 860 daň z nehnuteľnosti za rok 2006.

Proti uvedenému platobnému výmeru podal odvolanie ako splnomocnený zástupca daňového subjektu - žalobcu, I.. F. B., daňový poradca.

Z plnomocenstva zo dňa 28.9.2010 priloženého spolu s odvolaním vyplýva, že DUNATER, a.s. zastúpená L.. Q. N. splnomocnila I.. F. B. k zastupovaniu spoločnosti vo veciach dane z nehnuteľnosti

za spoločnosť za obdobie 2005 - 2009 a to vrátane kontroly a riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, s ďalším uvedením, že splnomocnenie sa vzťahuje na doručovanie úradnej korešpondencie v tejto veci na adresu splnomocneného zástupcu, splnomocniteľ zároveň udeľuje splnomocnencovi právo substitučnej plnej moci a v prípade jej udelenia je povinný splnomocnený o tejto skutočnosti informovať splnomocniteľa.

Odvolací súd ďalej zistil, že z výpisu obchodného registra Okresného súdu Košice I vyplýva, že menom spoločnosti DUNATER, a.s. sú oprávnení konať všetci členovia predstavenstva a to tak, že k vytlačenému alebo napísanému názvu spoločnosti pripoja svoj podpis spoločne dvaja členovia predstavenstva, v predstavenstve podľa výpisu z obchodného registra sú uvedení Joel Eliab Reijnd van der ako predseda a Anna Mária Schwieters ako člen.

Zo splnomocnenia spísaného v Košiciach dňa 5.2.2009 vyplýva, že spoločnosť DUNATER, a.s. zastúpená členmi predstavenstva Joel Eliab Reijnd van der ako predseda predstavenstva uvedenej spoločnosti a Anna Mária Schwieters ako člen tohto predstavenstva splnomocňuje Q. N., bytom Q., XXX XX B., rodné číslo: XXXXXX/XXXX na zastupovanie a konanie v mene spoločnosti DUNATER vo všetkých právnych úkonoch voči akýmkoľvek tretím osobám a na podpísanie akejkoľvek zmluvy v mene spoločnosti DUNATER a zastupovanie spoločnosti DUNATER vo všetkých konaniach pred akýmkoľvek súdmi, štátnymi alebo správnymi orgánmi. Súčasťou uvedeného splnomocnenia boli výslovne vymenované úkony, ktoré toto plnomocnenstvo nezahŕňa.

Mesto Košice listom zo dňa 8.8.2011 č. B/2011/190001/00212720/1 označeným ako oznámenie (napadnuté žalobou) žalobcovi oznámilo, že v zmysle § 47 ods. 5, písm. c/ zákona č. 511/1992 Zb. zamietá jeho odvolanie z dôvodu, že odvolanie bolo podané osobou na to nepríslušnou.

Z právnej normy ustanovenej v § 9 ods. 3 zákona o správe daní vyplýva vôľa zákonodarcu upraviť právo daňového subjektu zvoliť si v daňovom konaní právneho zástupcu, ktorý ho bude v konaní zastupovať. Súčasne zákonodarca v uvedenej právnej norme ustanovuje zákonné podmienky zastúpenia tak, že daňový subjekt daňovému orgánu je povinný predložiť písomné plnomocnenstvo, v ktorom je vymedzený rozsah zastúpenia právneho zástupcu, ktorého si daňovník zvolil na zastupovanie v daňovom konaní s úpravou, že pokiaľ rozsah plnomocnenstva nie presne vymedzený, považuje sa toto plnomocnenstvo za všeobecné a súčasne plnomocnenstvo musí byť opatrené úradne overeným podpisom. Zákonodarca v danej právnej úprave predpokladá, že daňovník môže mať v tej istej veci len jedného zástupcu, ktorý koná osobne, ak z obsahu plnomocnenstva nevyplýva, že za zástupcu môže konať aj iná osoba. Daňové orgány plnomocnenstvo posudzujú podľa právnej úpravy ustanovenej v citovanej právnej norme § 9 ods. 3 zákona o správe daní, ktorá je špeciálnou zákonnou úpravou a všeobecnú právnu úpravu plnomocnenstva môžu aplikovať len vtedy, pokiaľ rozsah plnomocnenstva predloženého daňovým subjektom nie je presne vymedzený.

Je teda nepochybné, že právna norma ustanovená v § 9 zákona o správe daní upravujúca problematiku zastupovania účastníka v daňovom konaní, korešponduje aj s právnou úpravou Občianskeho zákonníka, a to pokiaľ ide o spôsobilosť účastníkov nadobúdať v daňovom konaní práva vlastnými úkonmi alebo prostredníctvom zástupcu. Z Občianskeho zákonníka je prevzaté a na podmienky daňového konania prispôbosené zastupovanie na základe plnej moci, ako aj forma určenia zástupcu na základe písomného plnomocnenstva, ktorým subjekt poverí zástupcu, ktorého si zvolí, aby ho zastupoval v konaní. Ak splnomocnenec koná v mene splnomocniteľa v medziach oprávnenia zastupovať vzniknú tým práva a povinnosti priamo splnomocniteľovi. Ak má mať takéto plnomocnenstvo procesné účinky voči tretím osobám a teda aj štátnym orgánom, musí byť z neho zrejmé, že medzi zástupcom a zastúpeným došlo k dohode o zastupovaní a v akom rozsahu.

Účastník konania (súdneho, správneho, ako aj daňového) sa môže dať zastúpiť zvoleným zástupcom v ktoromkoľvek štádiu konania. Zvolením zástupcu v konaní realizuje svoje procesné právo vyplývajúce z právneho predpisu, ktoré upravuje procesné postavenie účastníka konania (Občiansky súdny poriadok, správny poriadok, zákon o správe daní).

Nedostatok procesného plnomocnenstva je nedostatkom podmienky konania, ktorý možno odstrániť, pričom opatrením konajúceho príslušného orgánu (súdu, správneho orgánu, daňového orgánu) na odstránenie nedostatku preukázania zastúpenia je spravidla výzva tomu, kto vystupuje ako

splnomocnenec, prípadne účastníkovi, aby v určenej lehote predložil plnomocenstvo, alebo aby k udeleniu plnomocenstva došlo ústne do zápisnice. Rovnako to platí v prípade, keď plnomocenstvo nebolo v konaní predložené vôbec, ako aj v prípade, že bolo predložené s takými nedostatkami, pre ktoré ho nebolo možné považovať za platné. Nevyzvanie účastníka na odstránenie väd plnomocenstva a následné odmietnutie odvolania treba považovať za odňatie práva na konanie v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti súdnu judikatúru (pozri napr. R 12/1985, či ZSP 32/2005), z ktorej vyplýva, že ak ten, kto vystupoval ako zástupca účastníka bez predloženia plnej moci, dodatočne v lehote stanovenej súdom, alebo správnym orgánom predloží plnú moc, je tým udelený nedostatok zhojený a sú schválené aj tie úkony, ktoré boli zástupcom účastníka robené v konaní pred podpisom plnej moci.

Uvedené zásady platné pre súdne konanie ako aj pre všeobecné správne konanie musia nesporne platiť aj v konaní daňovom, nakoľko zo žiadneho ustanovenia zákona o správe daní nevyplýva, že tomu tak nie je.

Vzhľadom k uvedenému, pokiaľ daňovník ako účastník daňového konania realizuje svoje právo zvoliť si v daňovom konaní zástupcu realizuje svoje procesné právo, a preto procesné postavenie účastníka daňového konania nemôže byť v tomto smere v žiadnom prípade slabšie/horšie (§ 2 ods. 1 zákona o správe daní).

Zo skutkových okolností daného prípadu vyplýva, že odvolanie v mene daňového subjektu DUNATER, a.s. - žalobcu, podal zástupca I.. F. B.. V mene uvedenej obchodnej spoločnosti podľa výpisu z obchodného registra bol oprávnený konať jeho štatutárny orgán, ktorý plnomocenstvom zo dňa 5.2.2009 splnomocnil na zastupovanie a konanie tejto spoločnosti Q. N.. Pokiaľ teda zástupca spoločnosti Q. N. splnomocnil v predmetnom daňovom konaní na zastupovanie I.. F. B. plnomocenstvom zo dňa 28.9.2010 napriek tomu, že z plnomocenstva zo dňa 5.2.2009 nevyplýva, že bol oprávnený si zvoliť ďalšieho zástupcu na zastupovanie obchodnej spoločnosti DUNATER, a.s., plnomocenstvo zo dňa 28.9.2010 treba považovať za neplatné, pretože je v rozpore s právnou úpravou § 9 ods. 3 zákona o správe daní.

Odvolací súd v danom prípade však zastáva názor, že vzhľadom k tomu, že odvolanie proti platobnému výmeru podal zástupca žalobcu v mene žalobcu a nie vo vlastnom mene, bolo povinnosťou správcu dane pokiaľ plnomocenstvo trpelo vadami (udelenie plnej moci zástupcom obchodnej spoločnosti, ktorému spoločnosť v plnomocenstve výslovne právo na zvolenie si iného zástupcu neudelila), z dôvodov uvedených vyššie keďže išlo o procesné plnomocenstvo, ktorého vady je možné odstrániť v ktoromkoľvek štádiu konania, vyzvať žalobcu na predloženie riadnej plnej moci v súlade s § 9 ods. 3 zákona o správe daní a odstrániť tak vady predloženého plnomocenstva a to zmysle zásady zákonnosti (dbať na zachovanie subjektívnych práv daňového subjektu) obsiahnutej v § 2 ods. 1 zákona o správe daní, s prihliadnutím na zásadu súčinnosti podľa § 2 ods. 2 zákona o správe daní, z ktorej vyplýva povinnosť správcu dane odstraňovať všetky odstrániteľné nedostatky každého procesného podania (extenzívne § 20 ods. 9 zákona o správe daní). Pokiaľ žalovaný napadnutým oznámením v podstate odmietol odvolanie žalobcu, postupoval v rozpore so zákonom o správe daní, keď právnou normu ustanovenú v § 9 ods. 3 tohto zákona aplikoval formálnym, arbitrárnym spôsobom, čo viedlo v rozpore s § 2 ods. 2 zákona o správe daní k nízkej ochrane procesných opráv daňového subjektu.

Senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti, že uvedenou právnou problematikou sa už zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky v obdobnej veci vedenej pod sp. zn. 5Sžf/1/2011, s ktorým právnym názorom vysloveným najvyšším súdom v označenom rozsudku sa v celom rozsahu stotožňuje a v zmysle § 250ja ods. 7 O.s.p. naň poukazuje. Súčasne z právnych dôvodov uvedených v odôvodnení tohto rozsudku najvyššieho súdu cituje nasledovné:

„V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť, že z čl. 47 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky vyplýva právo každého na právnu pomoc v konaní pred súdmi, ako aj inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy. Zo zásady ústavne konformného výkladu vyplýva tiež požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu Ústavou Slovenskej republiky garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb. Inak povedané, všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie Ústavou Slovenskej republiky (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd (pozri napr. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 148/06). Hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (súdy, iné štátne orgány, orgány verejnej správy) majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkovi, aby v konaní pred nimi využíval právnu pomoc (pozri napr. Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 60/08).

Hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (súdy, iné štátne orgány, orgány verejnej správy) majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc. Právo na právnu pomoc trvá až do skončenia konania, t. j. do právoplatného rozhodnutia (k tomu pozri nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/03).

Pokiaľ žalovaný v odvolaní poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/10/2007 z 19. apríla 2007, tento rozsudok rieši skutkovo inú problematiku než ako je v preskúmvanej veci. Ušlo zrejme pozornosti žalovaného, že v tomto prípade bolo konanie zastavené z dôvodu podania odvolania neoprávnenou osobou, pretože zástupkyňa pri podaní odvolania predložila plnomocenstvo, v ktorom žalobca vymedzil jeho rozsah len pre daňovú kontrolu a nie na podanie odvolania proti platobnému výmeru (k tomuto rozhodnutiu možno poznamenať, že napr. v rozsudku sp. zn. 5Sžf/79/2009 z 18. mája 2009 Najvyšší súd Slovenskej republiky naopak vyslovil, že je povinnosťou správneho orgánu obsah plnomocenstva v zmysle zásad daňového konania objasniť); obdobne Najvyšší súd Slovenskej republiky uložil Daňovému riaditeľstvu Slovenskej Republiky, povinnosť preverovať plnomocenstvo aj v rozsudku sp. zn. 3Sžf/102/2009 z 08. apríla 2010).

Preto žalovaným tvrdený „prísnejší právny režim plnomocenstva ako režim v správnom konaní podľa § 17 ods. 3 zákona č. 71/967 Zb. o správnom konaní“, a že v dôsledku týchto skutočností žalovaný má za to, že „nie je možné akceptovať zo strany správcu dane právne neperfektné plnomocenstvo, keďže úradné overenie predstavuje jeho zákonnú náležitosť“, by sa mohol vzťahovať na udelenie plnomocenstva na vykonanie daňového úkonu (napr. podanie daňového priznania, započítanie daňovej pohľadávky ako aj ďalšie hmotnoprávne úkony daňového subjektu), nie však na procesné plnomocenstvo udelené advokátovi na zastupovanie v daňovom konaní; v tomto prípade tvrdený záujem štátu nemôže byť stavaný nad ústavné právo účastníka na právnu pomoc v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Najvyšší súd na margo vysloveného názoru považuje tiež za potrebné zdôrazniť, že aj v daňovom konaní je v zmysle § 9 ods. 3 zákona o správe daní potrebné rozlišovať medzi plnomocenstvom udeleným podľa hmotnoprávných predpisov (na daňové úkony) a procesným plnomocenstvom (udeleným na zastupovanie v daňovom konaní) a treba rozlišovať aj hmotnoprávne a procesnoprávne účinky týchto úkonov“.

Z uvedených dôvodov odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že námietky žalobcu, vznesené v odvolaní, ktorými namietal nesprávne právne posúdenie otázky zastupovania daňového subjektu v daňovom konaní a udelenia plnej moci daňovému subjektu a nesprávne posúdenie otázky odstrániteľnosti nedostatkov plnej moci na zastupovanie v daňovom konaní sú opodstatnené.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa nesprávne a nedostatočne posúdil východiskovú úpravu plnej moci obsiahnutú v Občianskom zákonníku a nesprávne posúdil otázku aplikácie ustanovenia § 15 Obchodného zákonníka, odvolací súd sa s tvrdeniami žalobcu nestotožnil. Súd prvého stupňa sa dostatočným spôsobom v dôvodoch svojho rozhodnutia vypořiadal s uvedenými námietkami žalobcu, ktorými namietal nezákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného aj v žalobe. S argumentáciou súdu prvého stupňa, v zmysle ktorej inštitút dodatočného schválenia právneho úkonu (ratihabícia) v zmysle § 33 ods. 1 Občianskeho zákonníka je použiteľný iba v súkromnoprávných

vzťahoch upravených normami súkromného práva a týka sa plnomocenstva na hmotnoprávne úkony, pričom ustanovenie § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. upravuje procesné zastupovanie v právnych vzťahoch upravených normami verejného práva, ako aj, že ustanovenie § 15 Obchodného zákonníka upravuje špeciálny druh zákonného splnomocnenia a rovnako aj tu ide o úpravu splnomocnenia vyplývajúceho zo zákona na hmotnoprávne úkony a teda ide o zákonnú úpravu normy patriacej do súkromného práva, sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a súčasne na ňu poukazuje.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd podľa 250ja ods. 3 O.s.p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zmenil tak, že preskúmané oznámenie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 250k ods. 1 O.s.p., a v spojení s § 151 ods. 1, 2 O.s.p. Žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania, pretože bol v konaní úspešný. Vzhľadom k tomu však, že žalobca postupom predpokladaným zákonodarcom v právnej norme ustanovenej v § 151 ods. 1, 2 O.s.p. náhradu trov konania nevyčísľil v zákonnej lehote, odvolací súd mu priznal náhradu konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia a to za zaplatený súdny poplatok za žalobu a za odvolanie po 66 eur, teda v celosti 132 eur a náhradu trov právneho zastúpenia mu nepriznal, keďže ich výšku nevyčísľil.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.